

Ζῶον κεκμηκός, ἰδία ἐπὶ ἵππον ἐνθ' ἄν. : Γνωμ. Τὸ φαεῖ κάνει φαρεῖ κ' ἢ πεῖν' ἀποστασίμι (ἢ ζωηρότης τινὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς διατροφῆς, εὐκολος δὲ ἡ κόπωση ἐκ τῆς πείνης) *Ηπ.

ἀποστασούρα ἢ, Πελοπν. (Μάν.) *ποστασούρα Κύπρ. *ποστησούρα Κύπρ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀποστασία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

*Απόσταμα 2, ὁ ἰδ. : *Εχω καὶ ἀποστασοῦρες τοῦτες τοῖς μέρες ποῦ δὲ λέγεται! Μάν. Μὲ τόσην *ποστασούραν πίν-νεις νερόν; Κύπρ. *Εχω σου πάνω μου μὲν *ποστασούραν! αὐτόθ.

ἀποστατάρι τό, Κάρπ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀποστατής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Τὸ ἀποχωρισθὲν τοῦ ποιμνίου ζῶον.

ἀποστατής ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀπουσάτ'ς Σκόπ. ἀποστάτα Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποστατής.

1) *Ο μὴ ὑπακούων, ὁ μὴ πειθαρχῶν, ἀτίθασος, ἐπαναστάτης Πελοπν. (Μάν.) : Θ' ἀκούς ὅτι λέω, μὴ νομίζης πῶς θὰ μοῦ γίνης ἀποστάτης. *Ανθρωπος ἀποστάτης δὲν ἔχει θέσι 'ς τὸ σπῖτι μου. Συνών. ἀντάρτης 2. 2) *Ο ἀλλαξοπιστήσας λόγ. σύνηθ.

*ἀποστατίζω, ἀποστακίζον Τσακων. ἀποστακοῦ Τσακων. ἀποστατῶ *Ανδρ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀποστατός.

I) Ρίπτω νύκτωρ τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν *Ανδρ.

II) Κουράζομαι Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

III) *Ανοίγω τὰ σκέλη πλαγίως Τσακων.

ἀποστατός ἐπίθ. Τῆν. — ΓΔροσίν. Ψάρευμα 72 ἀκισιατὲ Τσακων. ἀποστατός ὁ, *Ιων. (Σμύρν.) Κάρπ. Λέρ. Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Καλάμ. Λακων.) Σύμ. Τῆν. Χίος (Βροντ.) ἀποστατό τό, *Ιων. (Κρήν.) *ποστατό Δαρδαν. Πελοπν. (Μεσσ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀποστένω. Πβ. καὶ I Βογιατζίδ. ἐν *Αθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. *Αρχ. 118.

A) *Επιθετικ. I) Κουρασμένος Τσακων. : Τὸ *αγωνικό ἐκ ἀκισιατὲ ἀπὸ τὸ δράνημα (τὸ λαγωνικό ἦτο κουρασμένο ἀπὸ τὸ τρέξιμο). *Οἱ εἴμε ἀκισιατοὶ (οἱ εἴμεθα κτλ.)

II) *Ο ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον καταλειπόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄγραν διερχομένων ἰχθύων, ἐπὶ δικτύου Τῆν. — ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. : Τὸ βάζουμε τὸ δίχτυ ἀποστατό Τῆν. *Ψαρεύονται μὲ δίκτυα ἀποστατά ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.

B) Οὐσ. I) Κούρασις Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσταμα 2. II) Εἶδος δικτύου ριπτομένου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μένοντος ἐπὶ πολὺ Δαρδαν. *Ιων. (Σμύρν.) Λέρ. Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Καλάμ. Λακων.) Τῆν. κ.ά. : *Εχομε ρίψει εἰς τὸ δεῖνα μέρος δύο ἀποστατοὺς Λέρ. Πάρ. Σμύρν. *Εβάλαμεν ἀποστατὸν Μεγίστ. β) *Η διὰ δικτύων μακρὰ ἀλιεῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν *Ιων. (Σμύρν.) Κάρπ. Λέρ. Πάρ. Χίος (Βροντ.) γ) *Η πρώτη καὶ τελευταία βολὴ τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν Σύμ. δ) Οὐδ., ἢ μετὰ τὴν βολὴν τῶν δικτύων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀλιέως *Ιων. (Κρήν.) ε) Τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ὅπου ρίπτονται τὰ δίκτυα Μεσσ.

Πβ. ἀποστιά.

ἀποστατῶ Πελοπν. (*Αρχαδ. Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀποστατῶ.

1) Γίνομαι ἀτίθασος, ἀπειθής Πελοπν. (Μάν.) : *Αποστάτησαν τὰ παιδιά του καὶ δὲν ἀκούγε κανένα ἀπὸ τοὺς γονεῖδες.

Τοῦτο μᾶς ἔλειπε τώρα, ν' ἀποστατήσης κ' ἐσύ. 2) *Αλαζονεύομαι Πελοπν. (*Αρχαδ.) : Φρ. Αὐτὸς ἀποστάτησε (τὸ πῆρε ψηλά).

ἀποσταύρωμα τό, ἀμάρι. ἀπουσταύρωμα Μακεδ. ἀποσταύρωμα Πόντ. (Τραπ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀποσταυρώνω.

1) *Η διάλυσις τοῦ σχήματος σταυροῦ Πόντ. (Τραπ.)

2) *Η καθ' ὁδὸν συνάντησις Μακεδ. Συνών. ἀντάμωμα 2, ἀνταμωμός, ἀντάμωσι 2, ἀνταμωσιὰ 2, συναπάντημα.

ἀποσταυρώνω Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 273 καὶ 489 ἀπουσταυρώνου Μακεδ. Σάμ.

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταυρώνω. Πβ. ἀρχ. ἀποσταυρῶ = ἀποφράττω διὰ σταυρώματος ἥτοι περιφράγματος ἐκ πασσάλων.

1) Λύω τὸν σταυρὸν ὃν σχηματίζει πρᾶγμα τι Πόντ. (Τραπ.) : *Αποσταύρωσον τὰ δέρε' σ'. 2) *Αλείφω σταυροειδῶς δι' ἡγιασμένου ἐλαίου ἢ μύρου Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 489. Συνών. σταυρώνω. β) Καθιστῶ τινα ἀνίκανον πρὸς συνουσίαν διὰ σταυρώματος Μακεδ. Συνών. δένω, καρφώνω. 3) Συναντῶ τινα καθ' ὁδὸν Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαντένω 1. β) Τρέχων διὰ συντομωτέρας ὁδοῦ προφθάνω τινὰ φεύγοντα ἢ συναντῶ Σάμ. : Τοὺν ἀπουσταύρουσι. Συνών. προλαβαίνω, προφτάνω.

4) Φράττω τινὸς τὸ στόμα, φιμώνω Σάμ. Συνών. ἀποστομώνω 1, βουλλωστομιάζω.

ἀποσταφιδιάζω Εὐβ. (Κονίστρ.) Λευκ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *ποσταφιδιάζω Κρήτ. (Κατσιδ.)

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταφιδιάζω.

1) Κάμνω τελείως ρικνόν, μεταβάλλω εἰς σταφίδα, ἀπορρικνῶ, μαραίνω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποσταφιδώνω 1. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι τελείως ρικνός, ἀπορρικνουμαι ἐπὶ σταφυλῶν κυρίως, ἐλαιῶν κττ. Εὐβ. (Κονίστρ.) : Οἱ ἐλαιὲς - τὰ σταφύλια ἀποσταφιδιάκανε. β) Μεταφ. καθιστῶ τινα ρικνόν Λευκ. : Μ' ἀποσταφιδιάσανε τὰ βάσανα. Καὶ ἀμτβ. ρικνουμαι Λευκ. : *Αποσταφιδίασε ἀπὸ τὰ βάσανα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσταφιδώνω 2. 2) Μαραίνομαι, ἐπὶ πληγῆς Κρήτ. (Κατσιδ.) : *Εποσταφίδιασε τὸ πόνεμά μου.

ἀποσταφιδώνω Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.

*Εκ τοῦ μεταγν. ἀποσταφιδουμαι.

1) *Αποσταφιδιάζω 1, ὁ ἰδ., Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.

2) *Αμτβ. μεταφ. γίνομαι ρικνός ὡς σταφίς, λιγνεύω ὑπερβαλλόντως Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. : *Οσο πάει κι ἀποσταφιδώνει Μάν. *Ο γέρος ἀποσταφίδωσε τὸν τελευταῖο καιρὸ αὐτόθ. Συνών. ἀποσταφιδιάζω 1 β, ἀποστεγγώνω 2, σταφιδώνω.

ἀποστάφυλο τό, *Αμοργ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά. Χίος κ.ά. — Κορ. *Ατ. 4,32 — Λεξ. Βαίγ. Κομ. Δεῖκ Περίδ. Αἰν. *Ηπίτ. Μπριγκ. Μ. *Εγκυκλ. *Ελευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπουστάφ'λου Θράκ. (*Αδριανούπ.) *Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) *ποστάφυλο Μακεδ. (Θεσσαλον.)

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλι.

Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ κατὰ τὸν τρυγητὸν καταλειπόμεναι ἐπὶ τῶν κλημάτων σταφυλαί, ἐπιφυλλίδες ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπανωτσάμπουρο, ἀποζούρι 2, ἀποτρύγι, ἀποτρυγίδι, ἀποτσάμπι, ἀποτσάμπουρο, βοτρυδι, καμπανάκι, καμπανάρι, καμπανέλλι, καμπανός, κουδούνα, κουδούνι, τσαμπουρίδι, τσάμπουρο.

